VI. évfolyam, 50. szám

1950 december 8

Ludas Matyi

— Remélem, tudja effendi, hogy miért vannak önök Koreában?

— Igen kérem. Törökország törleszti a Marshall-kölcsönt és mi vagyunk az első részlet . . .

70 fillér

SZÉNCSATA

Nincs rásett

Czibulka János kétségbeesve mondta:

— Már a harmadik üzletben próbálkoztam, de sehol se kapni rásettet.

— Mi az a rásett?

— Komolyan nem tudod? Gyere, kérdezzük meg itt a Fűszértben, talán náluk még nem fogyott ki.

— Van rásett? — kérdezte Czibulka.

— Nincs!

— Na látod! — fordult felém diadalmasan Czibulka. — Próbáljuk meg az Utasellátóban is.

Ott se kapott rásettet. A Közértnél és az Édesboltban sem.

— Vegyél inkább vajat, — tanácsoltam.

— Te tényleg nem tudod mi az a rásett?

— Hát figyelj ide. Tegnapelőtt találkoztam Frucsákkal. Éppen Zwergl Dömével beszélgetett a villamosmegállónál. Hallottam, amikor Frucsák odasúgta Zwerglnek, hogy nincs rásett.

— És megkérdezted, hogy mi az?

— Mindketten mereven elzárkóztak. Azt mondták, hogy nem tartozik rám. De nekem nem is kellett felvilágositás. Annyit meghallottam, hogy nincs rásett. Azóta két napon át loholok, mint egy hülye, rásett után. És nincs! Holnap átmegyek Óbudára, ott talán még van.

Újonnan megnyíló Közért fiók mellett mentünk el. Czibulka persze itt is próbálkozott.

— Mi az a rásett? — kérdezte csodálkozva az elárusitó.

Czibulka hozzám fordult:

— Úgy tesz, mintha nem tudná. De engem nem téveszt meg!

Faképnél hagytam a rásettvadászt. Másnap Frucsákkal találkoztam.

— Mit súgtál te pár nappal ezelőtt Zwergl Döméнek? — kérdeztem.

— Nem súgtam semmit.

— A Czibulka hallotta, hogy suttogtál.

— Csak be voltam rekedve. Zwergl Dömével beszélgettem. Azzal hencegett, hogy megver engem sakkban. Mondtam neki, hogy nincs rá eset!

Kíváncsi vagyok, hogy azóta kapott-e Czibulka rásettet?

(sti)

Adenauer a testőrei közt

Testőrparancsnok: Látom, reszket, kancellár úr. Csak nem fél?
Adenauer: Pszt! Megszámláltam őket! Egy testőröm hiányzik . . .

EGY ÉS MÁS

Valamelyik reggel megállít a lépcsőházban K. úr, aki alattam lakik az első emeleten, s akivel mindig váltok néhány barátságos szót, ha muszáj. „Ezt írja meg!" — mondja és már kezdi is a történetet, elállva a kaput, amelyen egérutat nyerhetnék.

— Becsönget egy sötétképű legény a lakásomba tegnap, hogy akarok-e fát venni. Lehet, hogy nem szabad — gondoltam —, de azért azt mondtam, hogy akarok. Lemegyek a ház elé, ott áll egy kis szekér fa, előtte ló, rajta még két legény Budakesziről, vagy Soroksárról. Hat mázsa az egész, megalkuszunk, fogom a pincekulcsot, hozzák a mérleget, gyerünk. Amikor vagy a harmadik zsák fát mérik le és mondják, hogy 55 kiló, elfog a gyanakvás. Hátha csak 50 kiló az az 55 kiló fa? Elhatározom, hogy felemelem a zsákot. Ha könnyen emelem, nem lehet még 50 sem. Gyenge legény vagyok én, félmázsa nekem rettentő súly. Tyű a mindenit, hát kinyujtott két kezemmel könnyen emelem fel az 55 kilónak mondott fát. Nem lehet több, mint 25 kiló. Ez azt jelenti, hogy egy mázsa fáért 100 forintot akarnak velem fizettetni. Egy kicsit félek a három sötét legénytől a még sötétebb pincében, tehát rájuk ordítok: „Szélhámos banda, takarodjanak!" Erre az egyik: „De drága doktor úr (nem vagyok doktor) tessék hozatni egy másik mázsa, ha nem hisz". Látva, hogy ők még jobban félnek, most már üvöltök: „Nem érdekel! Nem vagyok én valami atléta, hogy csak úgy felkapjak 55 kilót! Én egy gyenge ember vagyok!" Erre jön a másik: „Ugyan főnök úr (nem vagyok főnök), a főnök úr egy fiatal ember! Micsoda izmok!" És megtapogatja a karomat. „A főnök úr csuda erős!" Erősködöm, hogy nyamvadt alak vagyok, távozzanak. Ők áradoznak a jó kiállásomról és bivalynak mondanak. „Micsoda szép szál ember!" „Van ennek szuflája!" És a fáról már nem is esik szó, csak arról, hogy milyen egy Herkules vagyok én. Olyan erőszakosak voltak, hogy a végén mégis én féltem jobban és kiegyeztem velük 40 kilóban. Mit szól ehhez?

— Semmit. Máskor ne vegyen feketén fát, ha nem akar Herkules lenni.

Hir a nagycsarnokból

Olvasom a hirt az ujságban: „Megérkezett Pestre a keményfejű nógrádi káposzta". Lelki szememmel látom, lelki fülemmel hallom a következőket:

Azt mondja a nógrádi káposzta a szomszédjának, a nógrádi töknek:

— Ide figyeljen tök szomszéd, én elutazom Pestre.

— Szamár beszéd — így a tök — nincs magának itt jó helye? Mért nem fér meg a levelében?

— Debizony elutazom én.

— Ne utazzon. Azt akarja, hogy megegyék?

— Elutazom, elutazom, elutazom.

— Hát utazzék, ha ilyen keményfejű.

Ilyen előzmények után érkezett meg Pestre a keményfejű nógrádi káposzta.

Beszélgetés a villamoson

Néha muszáj kihallgatni a mások beszélgetését, olyan érdekes. Tegnap például a villamoson két férfi ült velem szemben, egy fiatalabb, meg egy idősebb. A fiatalabb azt mondta:

— . . . hogy énnekem rossz a viszonyom a munkához, semmiféle pártmunkát nem végzek és noha fejlődőképes volnék egyébként, nem fejlődök. Na?

— Nem csekélység.

— Hogy énnekem rossz a viszonyom a munkához! Fantasztikus.

— Na és nem feleltél neki?

— Légy nyugodt. Megmondtam, keresni fogom az alkalmat, hogy az önkritika fegyverével megcáfoljam, amit mondott.

Tabi László

Filmsztárok a plakát előtt

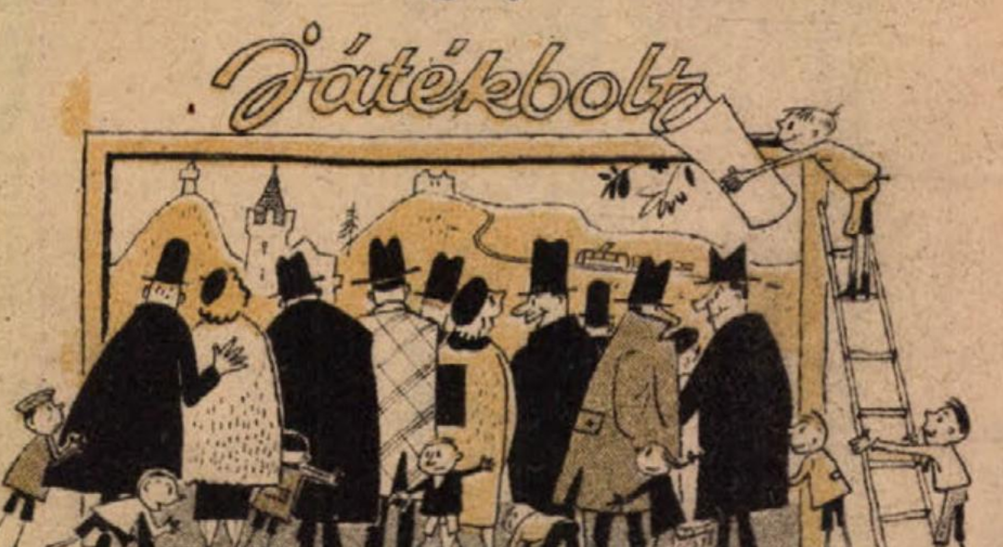

— Maga mennyi tiszteletdíjat kapott a filmért, Mókus úr?

— Másfél kiló mogyorót.

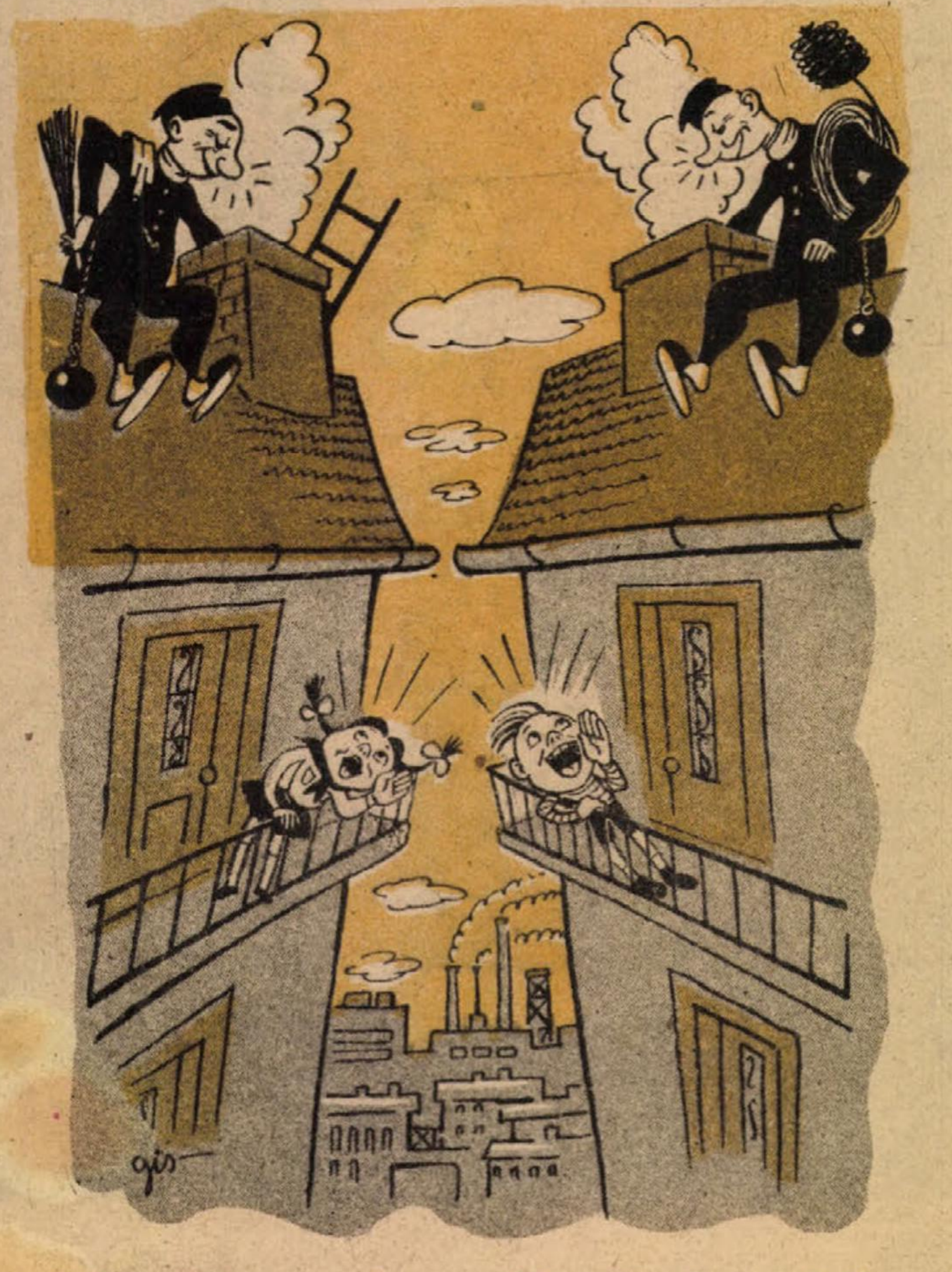
— Ó, akkor magának sztárgázsija van!

Ebadta legújabb ötlete

Kiváncsi kéményseprő

— Nálatok hétköznap is ilyen csudajókat főznek, gyerekek?
— Ma nálunk ünnepnap van, mert az apukáink az évi munkatervüket már tegnap befejezték.

KIS KABARÉ

TRUMAN: Most pedig megszerezzük Grönlandot.
ACHESON: Nagyon helyes. Minek?
TRUMAN: Támaszpontnak kitűnő.
ACHESON: Grönland? Ki ellen?
TRUMAN: Majd csak akad valaki a közelben. Mondjuk Grönland ellen.
ACHESON: Nem is rossz. (Hirtelen meghökkenve.) Baj van, my führer, illetve mein president! Grönland a dánoké!
TRUMAN: Csak addig, amig el nem vesszük tőlük. Ha elvettük tőlük, akkor már nem az övék és ha nem az övék, akkor mért legyen nekünk lelkiismeretfúrdalásunk, hogy elvettük tőlük?
ACHESON: De izé . . . Hogyismondjamcsak . . . Mi mindig azt mondjuk a dánoknak, hogy a barátaik vagyunk . . .
TRUMAN: Na és? Nem hallottál még olyat, Dean fiam, hogy valaki elvette a barátjának az özvegyét?
ACHESON: De igen.
TRUMAN (diadalmasan): Hát akkor miért ne vehetné el valaki a barátjának a szigetét? . . .

Amint a mellékelt ábra mutatja

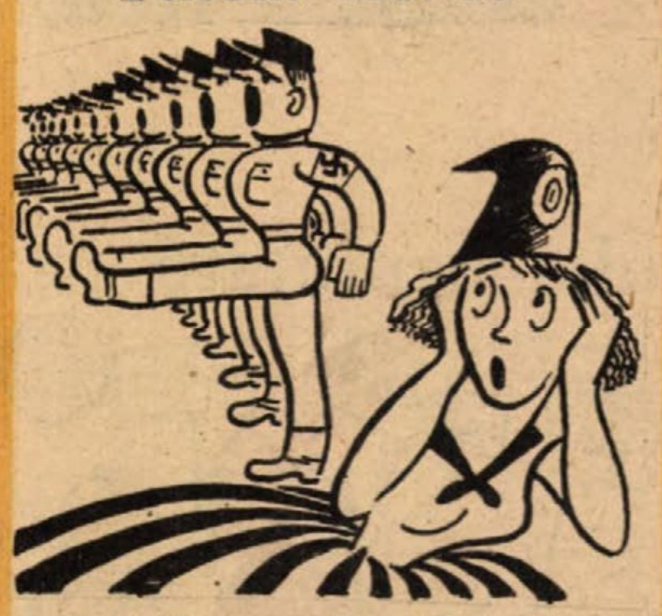
Dulles: Mi Kínának barátai vagyunk és hogy mit jelent a mi barátságunk, azt megkérdezhetitek a koreaiaktól! . . .

Művelődik a falu

— Aztán mire jó ez a sok könyv?
— Ha ezeket kiolvastuk, akkor jól beolvasunk magának, Zsíros úr!

Finom ízelítő

Hors d'oeuvre franciául van és magyarul úgy mondják: finom izelítő.

Mi a finom izelitő?

Finom izelitő például a pikánsan elkészitett halsaláta, a majonnéz és például háromezer náci fiatalember.

Persze akadhatnak önök közül, akik megkérdezik erre, hogy miért finom izelitő háromezer náci fiatalember. Ezeknek szívesen megmagyarázom.

Schuman francia külügyminiszter, illetve az USA franciaországi külügyminisztere meghivott Strassbourgba háromezer jobboldali érzelmű német fiatalembert (mondhatnánk azt is, hogy háromezer hitlerista fiatalembert, de az sértően hangzik és Schuman még félreértené).

A háromezer jobboldali érzelmű német fiatalember könnyekig elérzékenyülve vette tudomásul Schuman meghivását és a francia-német barátság feletti örömének kifejezést adandó, énekszóval vonult be Strassbourgba.

Mit énekelt a háromezer német fiatalember?

Akik azt hiszik, hogy a Mennyből az angyalt, azok tévednek.

Akik azt hiszik, hogy a Marseillaise-t, azok is tévednek.

Akik az hiszik, hogy a Deutschland, Deutschland über alles-t, azok nem tévednek.

Nomármost ki tudja, mi a Deutschland, Deutschland über alles?

Aki azt hiszi, hogy foxtrott, az téved.

Aki azt hiszi, hogy szonáta, az is téved.

Aki azt hiszi, hogy az a dal, amelynek melódiájára Hitlerék legyilkolták fél Európát, többek közt franciákat is és megtöltötték a gázkamrákat többek közt franciákkal is, az nem téved.

Ezért finom izelitő tehát a Schuman által beinvitált háromezer jobboldali érzelmű német fiatalember, aki Strassbourgban a D. D. ü. a.-t énekelte.

Finom izelitője annak, amit 1940 és 1944 között csináltak a jobboldali érzelmű német fiatalemberek Franciaországban.

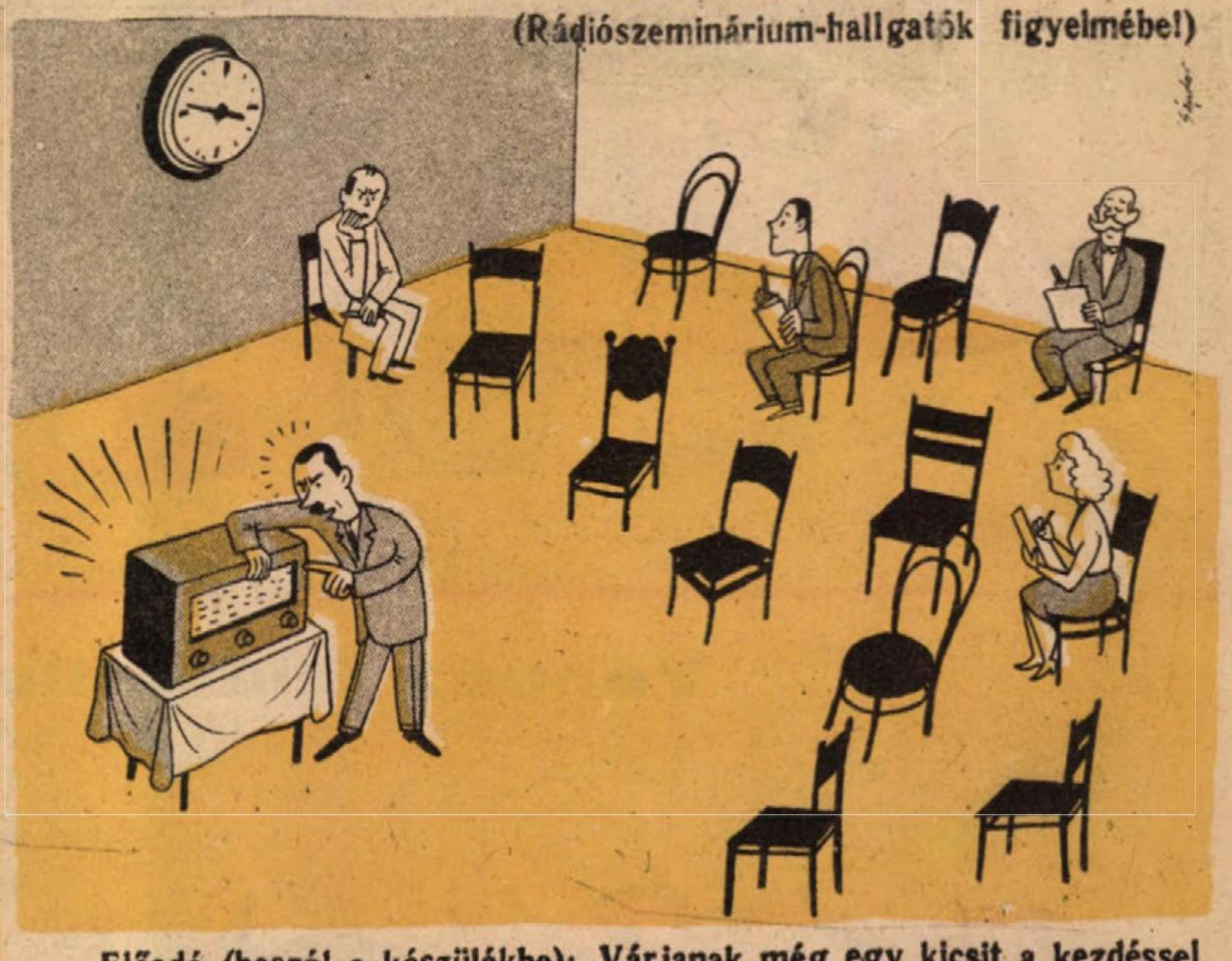
A finom izelitőt hát kénytelen-kelletlen bevették a franciák, de hogy az egész 1940—44-es menüt ne kelljen végigenniök, arról majd tesz a francia munkásság. Hamarosan felállitják Franciaországot a Truman asztalától, mert ők tudják, hogy ha ott maradnak, hátra van még a finom izelitő után a fekete leves . . .

A jó súgó és a rossz ripacs

Aminek nem szabad lennie

(Rádiószeminárium-hallgatók figyelmébe!)

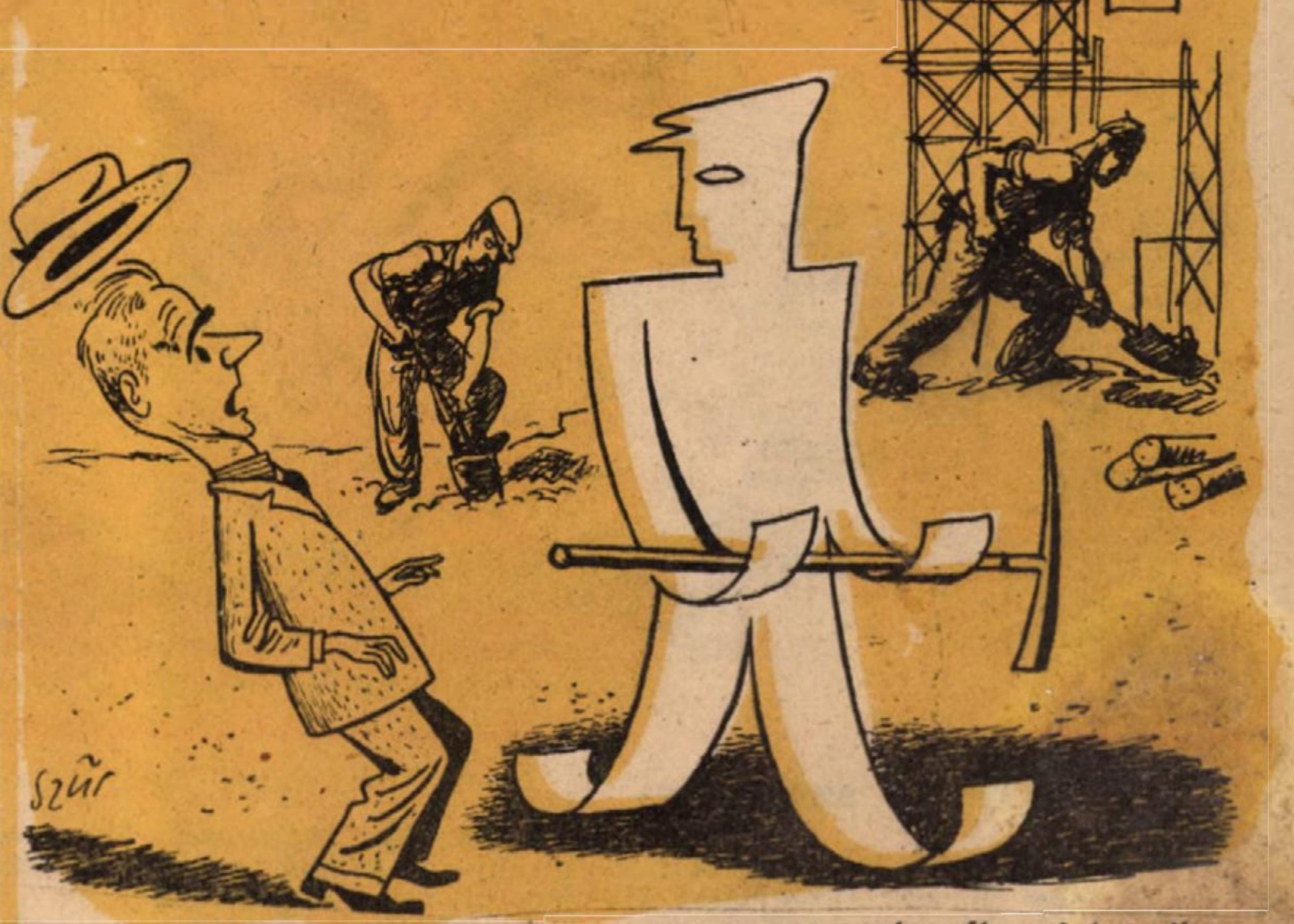
Előadó (beszól a készülékbe): Várjanak még egy kicsit a kezdéssel, még nincs mindenki itt!

Megkezdődött a téli vadászévad

A nyúl: Szeretném magam kérem hófehérre festetni, hogy ne látszódjam a havon.

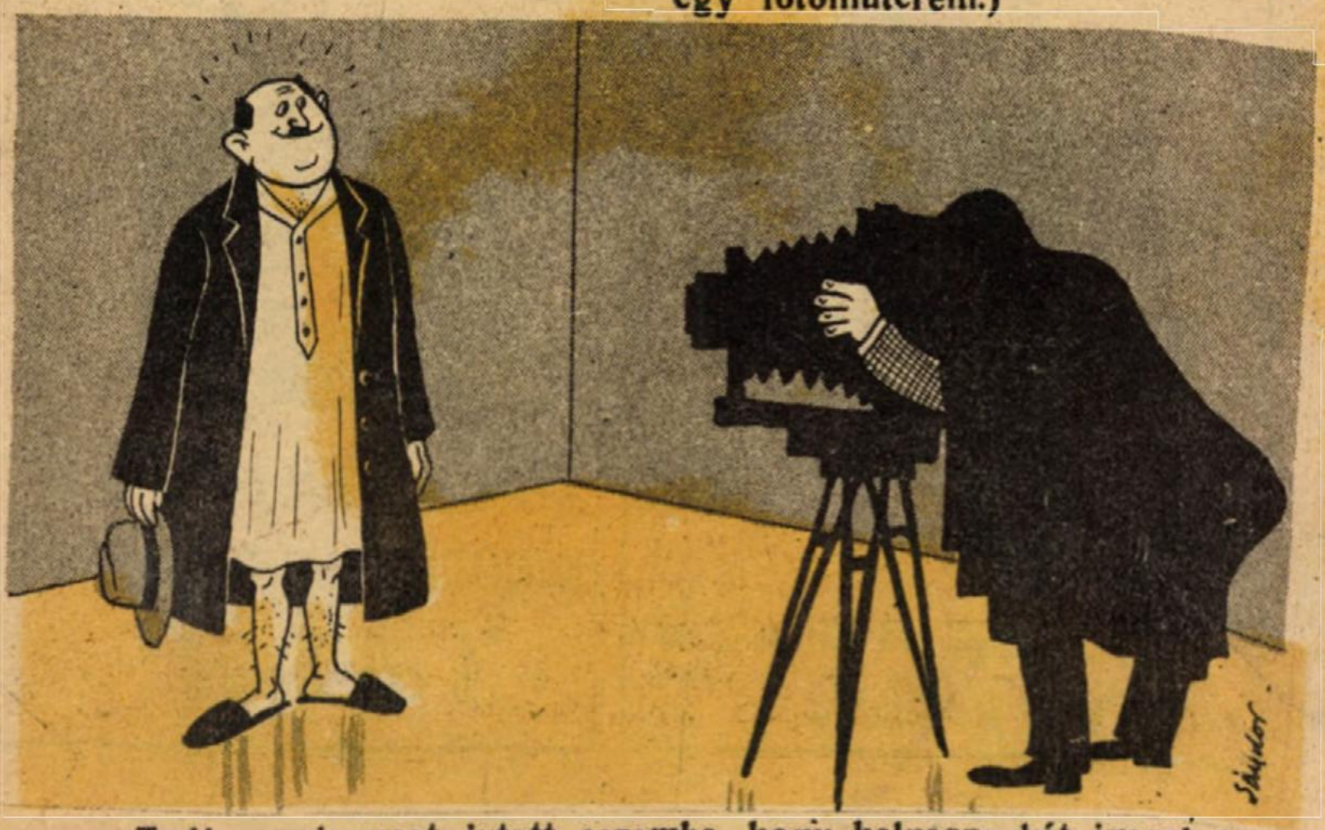
A papírosfigura

— Látja író uram, így néznék én ki, ha olyan lennék, mint amilyennek megírt . . .

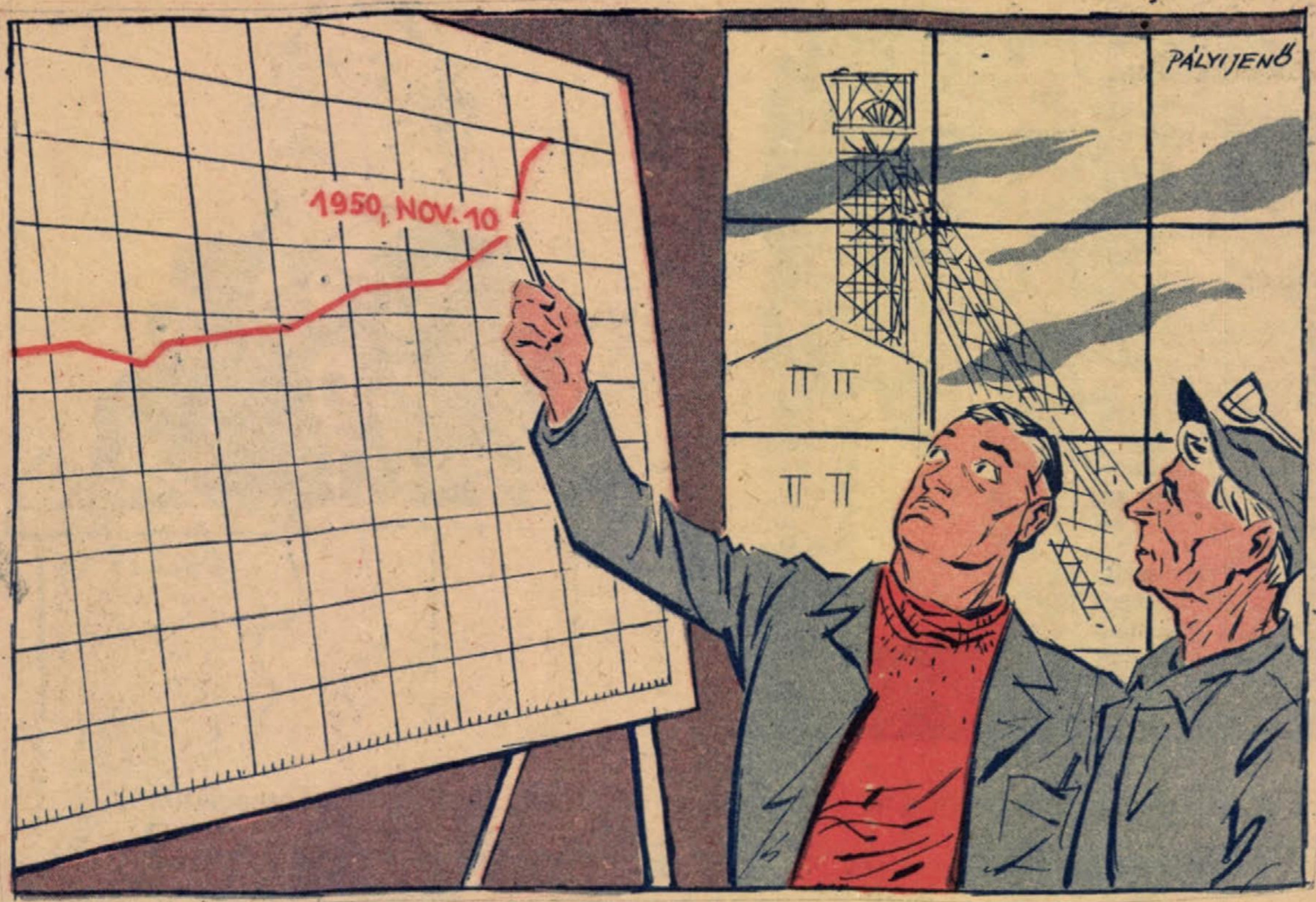
Jobb későn, mint soha

(A Szent István-körúton késő éjszakáig működik egy fotóműterem.)

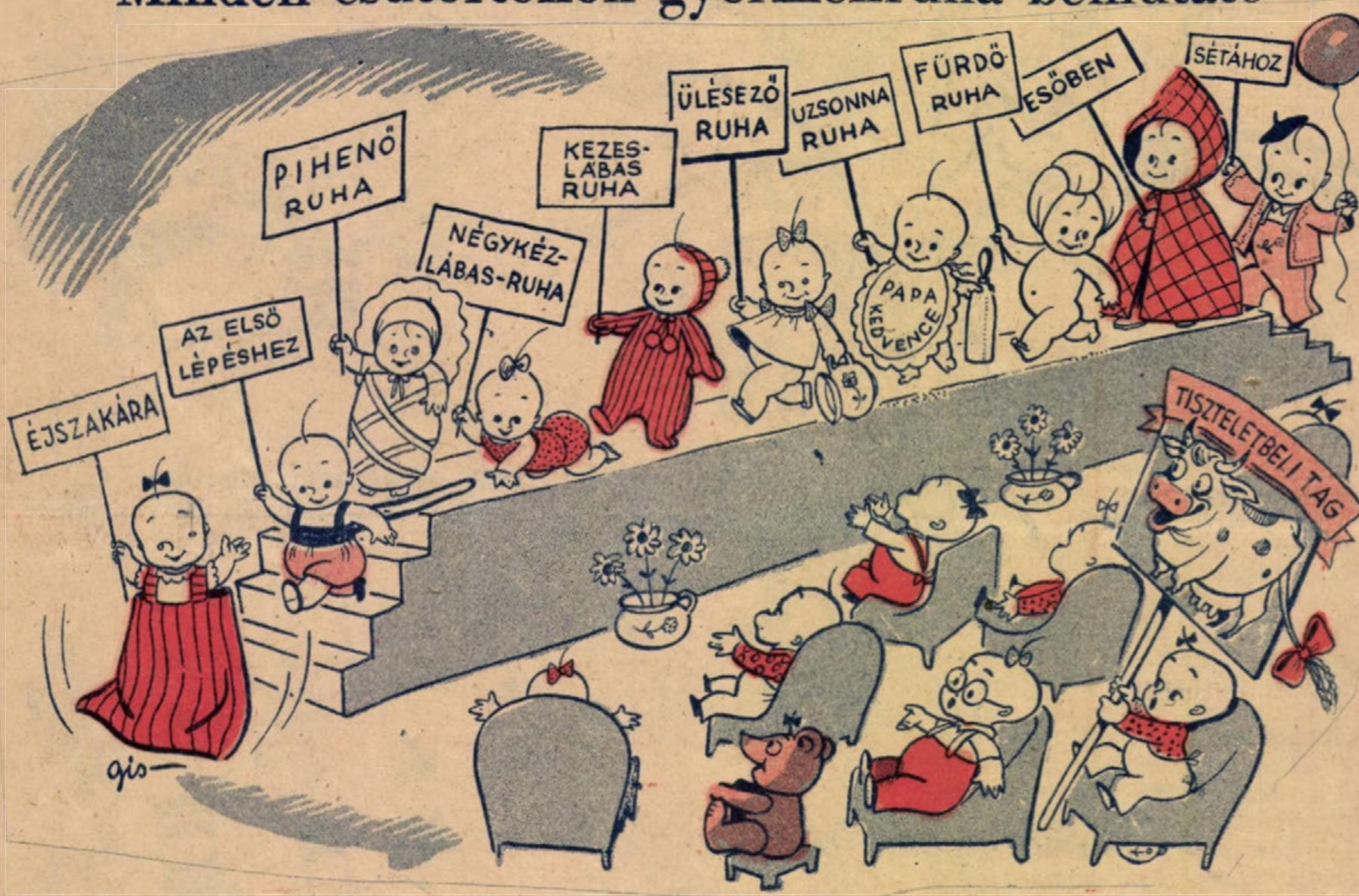
— Tudja, csak most jutott eszembe, hogy holnapra két igazolványképet kell bevinnem.

EGY MAGYAR BÁNYÁBAN

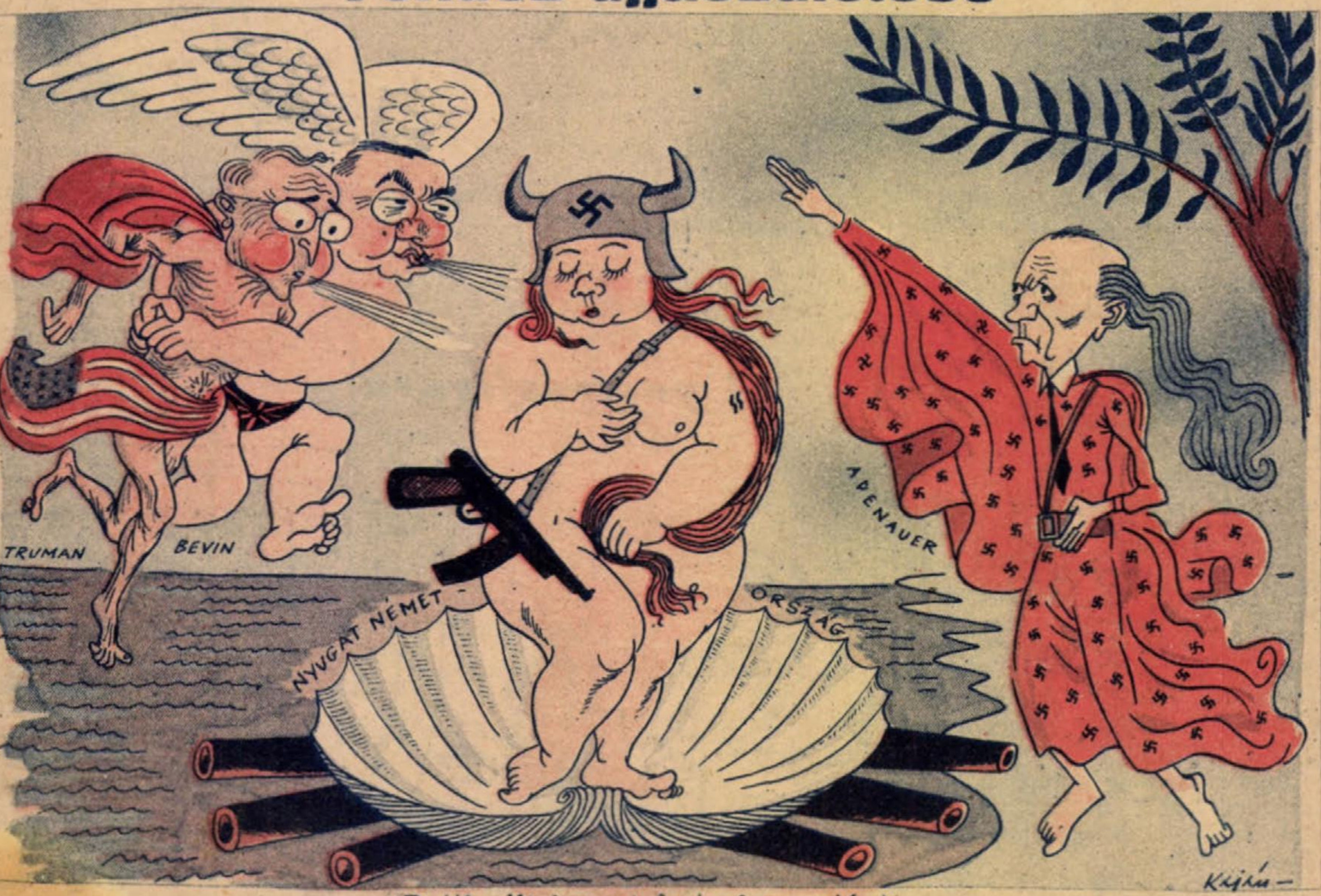
— Mikor járt nálatok Rákosi elvtárs?
— Nézz a grafikonra! November 10-én.

Minden csütörtökön gyermekruha-bemutató

A legifjabbak nem győznek választani.

Vénusz újjászületése

(Botticelli ismert festménye után)

Háború és béke

— Mit akar tőlem? — fakadt ki ingerülten Toklászi. — Engem igazán nem kell meggyőzni. Én igazán nem kívánom a háborút.

— És az elég, hogy nem kívánja? — kérdeztem.

— Elég hát! Én pacifista vagyok! Itt ülök a sutban, nem bántok senkit...

— És a szövődményes influenzával hogy áll? Azt kívánja?

Toklászi gyanakodva nézett rám.

— Kívánja a fene — mondta mérgesen.

— Szóval védekezik ellene?

— Meghiszem azt! — csillant fel Toklászi szeme, mert mint minden páciens, orvos szeretett volna lenni. — Mihelyt az első őszi eső leesik, sálat kötök a nyakamba. Príma kalucsnim van, nézze csak! Mindig tartok otthon egy kis forralnivaló bort, fahéjt, szekfűszeget, cukrot bele! Van otthon aszpirinem, pyramidonom, kalmopirinem, influnem és germicidem! Ha egyet tüsszentek, mindjárt inhalálok! Mit képzel?

— Az influenza veszélyesebb, mint a háború? — kérdeztem. — Melyikben halnak meg többen?

— A háborúban — felelte Toklászi és elpirult.

— Akkor az ellen miért nem védekezik?

Toklászi cigarettára gyujtott és hosszasan nézte a füstöt. Aztán megszólalt:

— Na jó... Feltéve, hogy igaza van... Feltéve, de meg nem engedve... Hát hogyan védekezzek én egyedül a háború ellen? Kicsi pont vagyok én a világban, uram.

— Jöjjön át délután a békegyűlésre, majd meghallja, hogyan védekezzék.

— Dehogy megyek — mondta szilárdan Toklászi.

Délután másodiknak érkeztem a békegyűlésre. Toklászi volt az első.

— Ön itt? — kérdeztem tőle finom tapintattal.

— Igen... Ügyszólván... — mondta zavartan Toklászi. — Mert nézze, az a helyzet, hogy rájöttem: védekezni kell a háború ellen, nem elég nem kívánni, mert például a sógorom se kívánta kitörni a lábát, mégis kitörte tavaly télen, mert nem szórta be fűrészporral a jeget a háza előtt.

Azzal elővett a zsebéből egy teleírt papírlapot és tanulmányozni kezdte.

— Mit csinál? — kérdeztem kíváncsian.

— Felszólalok a békegyűlésen — felelte elpirulva Toklászi — mert még mindig akadnak olyan emberek a házban, akik nem látnak tovább az orruknál és nem tudják, hogy a béke olyan mint az egészség: nem elég kívánni, hanem vigyázni is kell rá...

Gergely Miklós

Ha rossz a lift, — mehet a pokolba!

— Ajaj! Én szívasztmában haltam meg, inkább a pokolba megyek...

Tábornokok egymásközt

Szín: az a koreai kikötő, ahol a török csapatokat szállító hajók kikötöttek. MacArthur a parton áll, kezében fehér keszkenőt lenget. Izmet Üszkürü, a török csapatok vezénylő tábornoka partra lép.

MacArthur: Isten hozott benneteket, Üszkürü! *(Keblére öleli.)*

Üszkürü: Az lehet Arturkám, de a Truman küldött. Egyébként Allah növessze meg a profitodat!

MacArthur: Köszönöm, neked is! Milyen katonáid harci szelleme, és hogy ítéled meg a helyzetet?

Üszkürü: Tudod Arturkám, én bízom a jó mohamedán hagyományokban. Ha Mohamed kibírta azt a futást Mekkától Medináig, akkor mi is kibírjuk Phenjantól Konstantinápolyig.

MacArthur: Csak fel a fejjel Üszkürü. Megígértem a katonáimnak, hogy karácsonyra otthon lesznek.

Üszkürü: De nekünk, mohamedánoknak nincs karácsonyunk.

MacArthur: Nem is lesztek otthon.

Üszkürü: Én búcsúzom...

MacArthur: Várj egy pillanatra, Szeretném, ha barátságunk emlékére nekem ajándékoznád azt a szép vörös fezt, amit a fejeden viselsz.

Üszkürü: Minek az neked, Arturkám?

MacArthur: Tudod, én már öreg ember vagyok, rossz a gyomrom, gyengülnek a szemeim és a napokban már azt vettem észre, hogy nem tudok *feztelenül* ölni, rabolni és gyujtogatni. Megpróbálom fezzel...

Ludas Matyi azt üzeni

B. János, Ajka. Fogadja részvétünket úgy is, mint Szokratesz II., a vers azonban nem közölhető.

„Hej". A rajz ügyes, de nem üti meg lapunk mértékét. Üdvözöljük.

„Derü". Kezdetleges írások, nem használhatjuk.

D. G., Hortobágy. Nem nekünk való.

K. R., Bp., Nyár-utca. Ez a vers bizony egyáltalán nem jó. Sokat kell olvasnia és fejlődnie.

F. Sándor, Karcag. Az egyik ügyes, jönni fog.

Nem közölhetők: S. B., Szolnok. S. Dénes, Arad. K. Imre, Vác. Sz. Árpád, Salgótarján. Gárdonyi B., Bp.

46. számunkban rövid írást közöltünk, egy a Kapás-utcai rendelőben történt bürokratikus esetről, s ebben az SZTK terhére róttuk a dolgot, holott az SZTK csak a társadalombiztosítás ügyvitelét végzi és ellenőrzi, s így az orvosok munkájáért nem felelős.

„Miért kell nekem annyit mosakodnom?"

— A mozdonyok ötvenezer kilométert tehetnek meg mosás nélkül, én pedig ma még kettőt se szaladtam! . . .

Tényleg jó szövet!

— Ó, én marha! Nyitott ablak mellett hagytam az új ruhámat, pedig megmondta a szabó: ha összegyűrődve leteszem, utána rögtön kiugrik.

Kérdés

Budán az egyik utca
fölött a villanyok
még mindig égnek sorba',
de már a nap ragyog!

— Hisz értem, értem én azt,
hogy égnek villanyok,
csak arra kérek választ:
a Nap miért ragyog?

N. F.

BOMBAFILM

— Tréfa —

Szereplők: Vezér (filmgyáros), Sam (producer), Jimmy (vezér fia).

Sam: A film arról szól, hogy egy férfinek, akit egy táncosnő behálózott, kettéhasadt az énje.
Vezér: Ilyen már volt.
Sam: De ez a két én még továbbhasadt.
Vezér: Ez már valami.
Sam: Egyszerre gengszter, tábornok, képviselő és gyáros.
Vezér: Hogy csinálja ezt?
Sam: Mi sem könnyebb.
Vezér: Na és?
Sam: A főhős apja dúsgazdag ember, de irtózatosan zsugori. Nem ad pénzt a fiának, pedig az eladósodott.
Vezér: Mint gyáros?
Sam: Nem, mint tábornok. Mindene odaveszett Koreában. S akkor gengszterré hasad. Minden áron pénzt kell szereznie. Éjjelenkint gyilkolni jár. Szüleinek azt hazudja, hogy sakkozni megy. Valójában pedig fekete álarcban gyilkol.
Vezér: Hogyan?
Sam: Van neki egy kis körömráspolya, avval elfűrészeli a nők hátgerincét.
Vezér: Elég jó.
Sam: De sohasem elég neki a pénz. S akkor felkeresi az apját. Ez a nagyjelenet. Bejön. Hanyagul megáll az ajtóban s azt mondja: „Helló papa". Pénzt kér. Az apa nem ad, és leszidja a fiát, mire az kapásból lelövi az apját.
Vezér: Hátborzongató! Lelövi az apját! Ebből siker lesz! Remek! S aztán?!
Sam: Aztán szenátor lesz. A közjó felvirágoztatásán fáradozik, s a végén kiderül, hogy nem ő volt a gyilkos, hanem valaki más, aki hasonlított rá.
Vezér: Micsoda csemege. A fiú megöli az apját!
Sam: Ehhez persze csomó zene, nők. Rohanok forgatni (el).
Vezér (egyedül ül. Kinyitja a rádiót, halk jazz. Nyílik az ajtó. Bejön Jimmie, a Vezér fia.)
Jimmy (hanyagul megáll az ajtóban): Helló papa.
Vezér (felriad, de aztán látva, hogy csak a fia, megnyugszik): Helló fiam. Jó hogy jössz, szerettem volna beszélni veled.
Jimmy: Oké.
Vezér: Hol csavarogsz minden éjjel?
Jimmy: Azt hittem tudod: sakkozni járok.
Vezér: Már féltem, hogy rossz helyeken jársz. Mit akarsz?
Jimmy: Pénzt.
Vezér: Megbolondultál? Mire kell?
Jimmy: Kell.
Vezér: Hát mit gondolsz, én lopom a pénzt? Nem adok egy vasat sem.
Jimmy: Nekem pénz kell.
Vezér: Nincs.
Jimmy: Utoljára: adsz vagy nem?
Vezér: Nem.
Jimmy: Oké. (Lelövi az apját és eltávozik.)
Vezér (utolsót sóhajt): Én meghalok, de a fiamból szenátor lesz.

Országh György

BETELJESÜLT A JÓSLAT

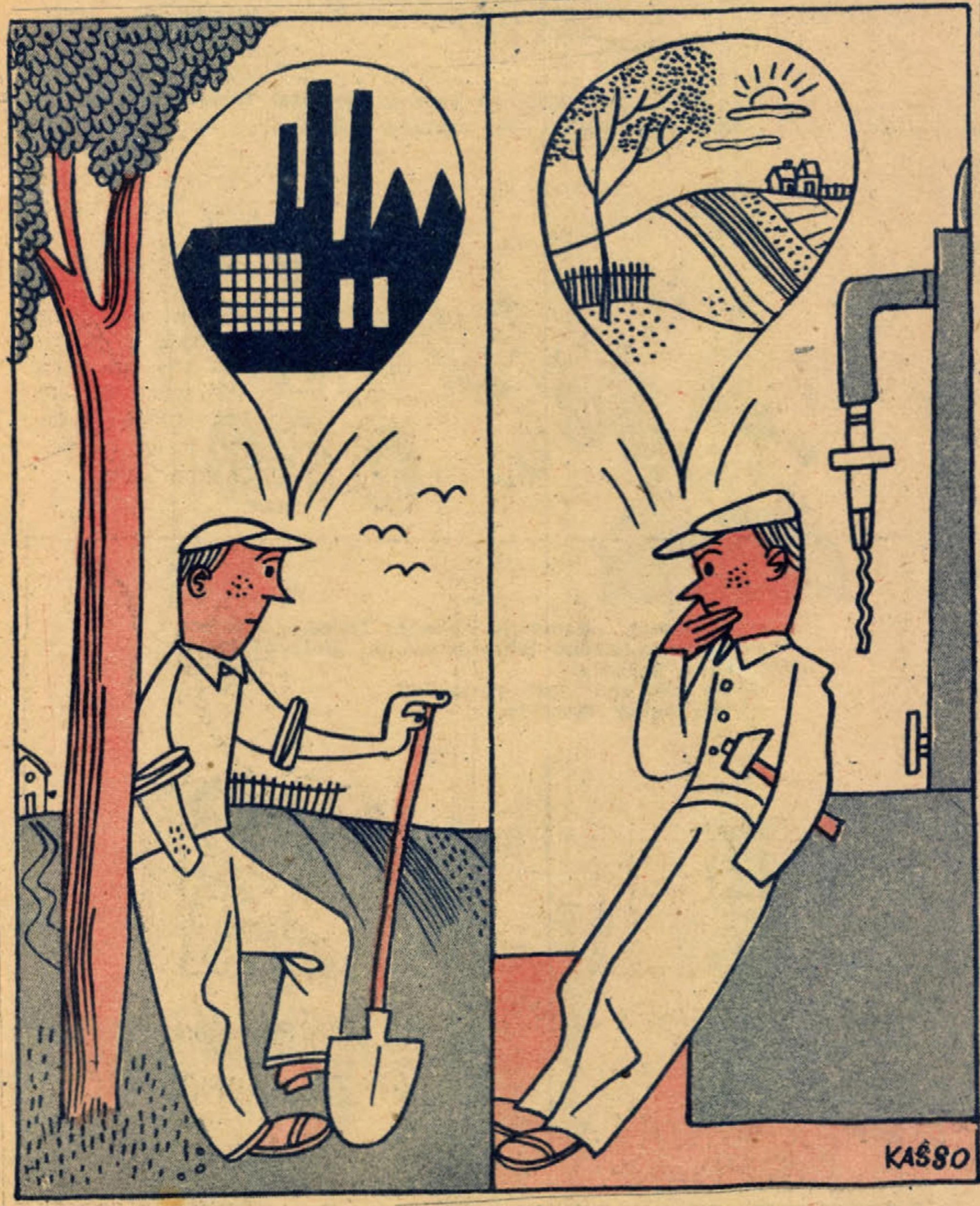
Vörösmarty: Látod kislányom, én száz évvel ezelőtt megmondtam, hogy lesz még egyszer ünnep a világon és te már ebben az ünnepben élsz!

Ez már mégis csak sok!

MacArthur: Mi ez kérem, mit mutatnak ezek nyugat felé?
Török: Tévedés kérem, ezek imádkoznak kelet felé.

Mi foglalkoztatja Kétlaki Jóskát?

A villanyrendőr jót tesz

(Egy könnyelmű fiatalember naplójából)

Beléptem a sárga fénybe, egy egyenruhás ember elém állt és követelte a háromforintos belépési díjat. Ugyanis minél gyorsabban akartam az innenső oldalról a túlsóra jutni. Az innenső oldal volt a Körút egyik, a tulsó a Körút másik oldala. Vagy fordítva, már nem is tudom. A három forint körüli vita, a pénz kiguberálása, a nyugta kiállítása eltartott bizonyos ideig. Közben izgalommal pislogtam a túlsó sarok felé, ahol menyasszonyom, született Lujza már toporzékolva várt a mozi előtt. Ahhoz, hogy hozzájussak, derékszögbe fordulva ismét át kellett kelnem. Mint egy őrült, ki letépte láncát, vágtattam újból a sárga fényen át.

Azt persze nekem, megrögzött gyalogjárónak mégis illett volna tudnom, hogy az innenső oldalon megkötött háromforintos életbiztosításom nyugtája, amely még úgyszólván meleg volt, a túlsó oldalon már annyit sem ér, mint a tengerentúli oldalon a Marshall-segély. De nem tudtam. Az újabb háromforintos fizetés körüli vita és nyugtakiállítás ismét bizonyos időt vett igénybe.

Lujza, aki tízéves menyasszonysága alatt megszokta, hogy mindig én várjak, tajtékzott, amikor megérkeztem. Én férfiasan elmondtam neki mindent, ő nőiesen elbőgte magát. Majd még mindig szipogva kijelentette, hogy ehhez hasonló marhaság csak egy olyan örökös vőlegénnyel történhet meg, mint én vagyok. Azt mondta, hogy betelt a tíz év, egy pillanatig sem áll velem tovább a mozi előtt. Megdöbbenve rájöttem, hogy valóban elszakítani készül azt a gyengécske fonalat, amely tíz év alatt annyira megkopott, hogy előbb-utóbb úgyis magától szakadt volna el. Egy utánozhatatlan mozdulattal, amelyet a múlt héten láttott egy filmen, lehúzta ujjáról tízéves jegyességünk zálogát és hogy kétségbeesésre ne legyen időm, egy pillanatra hozzámvágta. Aztán elrobogott.

Egy tízéves vőlegény már túl van azon, hogy csodálkozzék. Tehát én sem csodálkoztam. Megforgattam a gyűrűt, tízéves szerelmünk zálogát. Hová való egy zálog? — kérdeztem magamtól. Logikus, hogy a zálogházba. Szerencsére meg is pillantottam egyet. A túlsó oldalon volt.

Megdicsőülten elindultam a sárga fényben.

Bernáth Ede.

Ludas Matyi

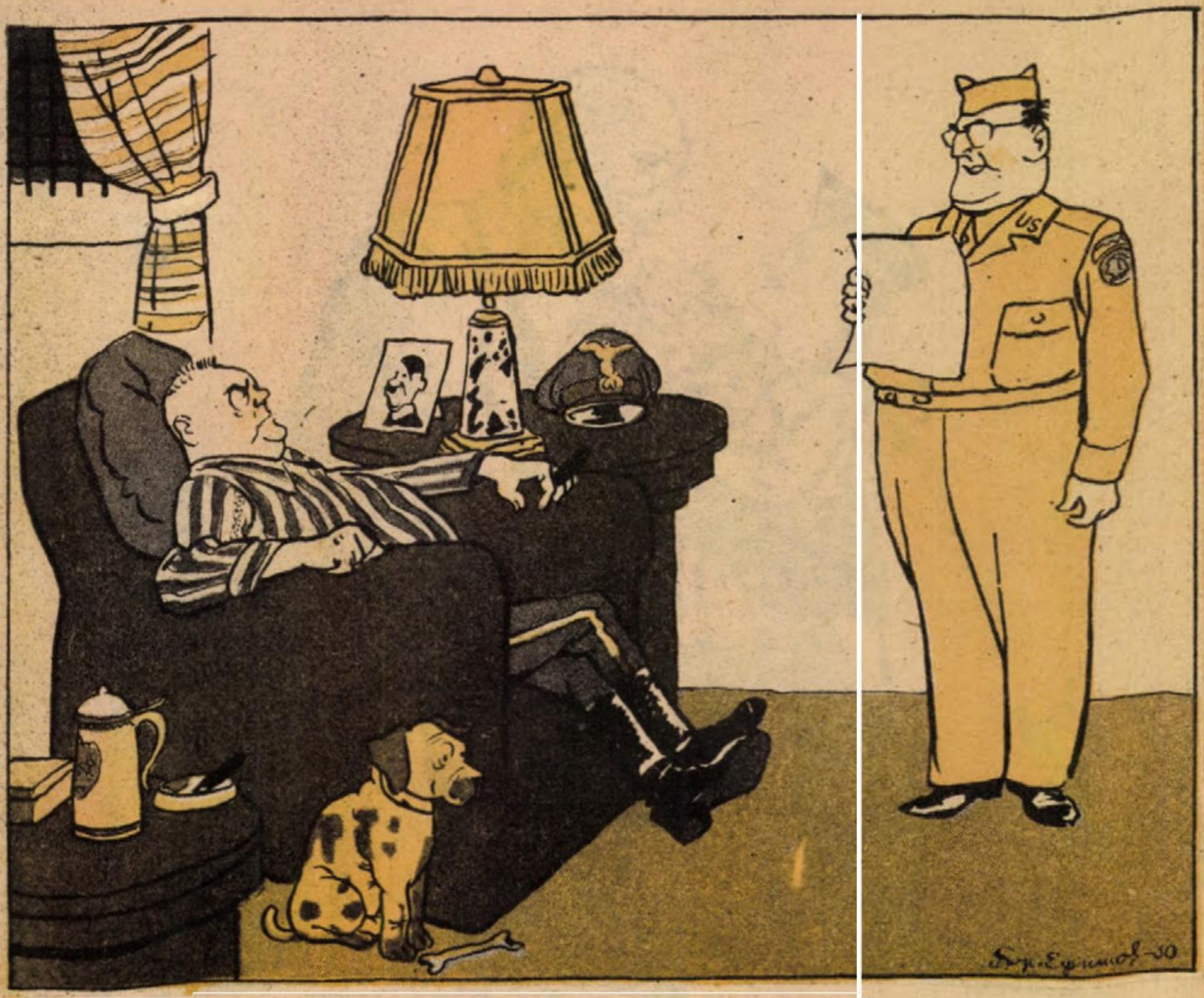
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat.
Felelős kiadó: GOLACS ERNŐ
Szerkesztőség: Budapest, V., Honvéd-utca 10. Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal: Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3. Telefon: 143—012, 143—017.
Nyomatott a Budapesti Szikra Nyomda offset-körforgógépén V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető: Radnóti Károly

Vetélytársak a csontozási verseny idején

— Szemet vetettél a Riskára? Ó, hogy nyerjék meg veled a marhacsontozási versenyt!

Nyugatnémetországban

— Tábornok úr, engedje meg, hogy felolvassam a parancsot arról, hogy kiszabadul a börtönből és egy hadosztály parancsnokságát veszi át.
— Mondja meg az amerikaiaknak, hogy a börtönömet csak egy hadtestért vagyok hajlandó elhagyni.

(Jefimov rajza a Krokodilban.)

BOJAN BALABANOV:

Kesergők

A kis család nagy zavarban van újra,
mert olvastak egy határozatot,
mely őket, mint a végzet, porba sujtja:
Megszűnt a jegy! A jegyrendszer halott!

A családfő már hosszú idők óta
a jegyhivatal vezetője volt,
s hogy idegennek ruhát utalt volna,
sosem esett kezén efféle folt.

Ha áru jött, rögtön latolni szokta
legjobb tudása s szándoka szerint:
„a pettyesből az asszonynak lesz szoknya,
a kockásból a fiúnak lesz ing.”

Nyafog a sógor, hogy nincs jó kabátja,
a mama meleg lábravalót kért,
mellényt követel okvetlen a bátya, —
ó, mennyi gond a társadalomért!

Egy öltönyt is ki kell utalni végre...
S vajjon kinek? Ezen tűnődni kár:
a tömbmegbizott oly szíves volt vele,
nem vitás, hogy az öltöny neki jár.

Öccs, bácsi, néni — végtelen a számuk,
de azért más is él az ég alatt!
Nem a család kap minden jegyes árut,
mások is kapnak ezt-azt néhanap.

Ha például kabátigénylést hoznak,
elintézni az ügyet ő siet
s egy törülközőt azonnal kiosztat, —
ruha helyett meg van cipőzsineg!

Ilyen jó volt ő!... S most mindennek vége!
Embertelen határozat! Galád!
Megszűnt a jegy! Ki tette ezt? S mivégre?
Igy dúl-fúl, pukkad a csaló család.

Sebaj! Nem árt nekünk, öklöt ha ráznak,
dühönghetnek! A nép van már felül!
A zavarosban megszűnt a halászat,
sőt, az ily halász horogra kerül!

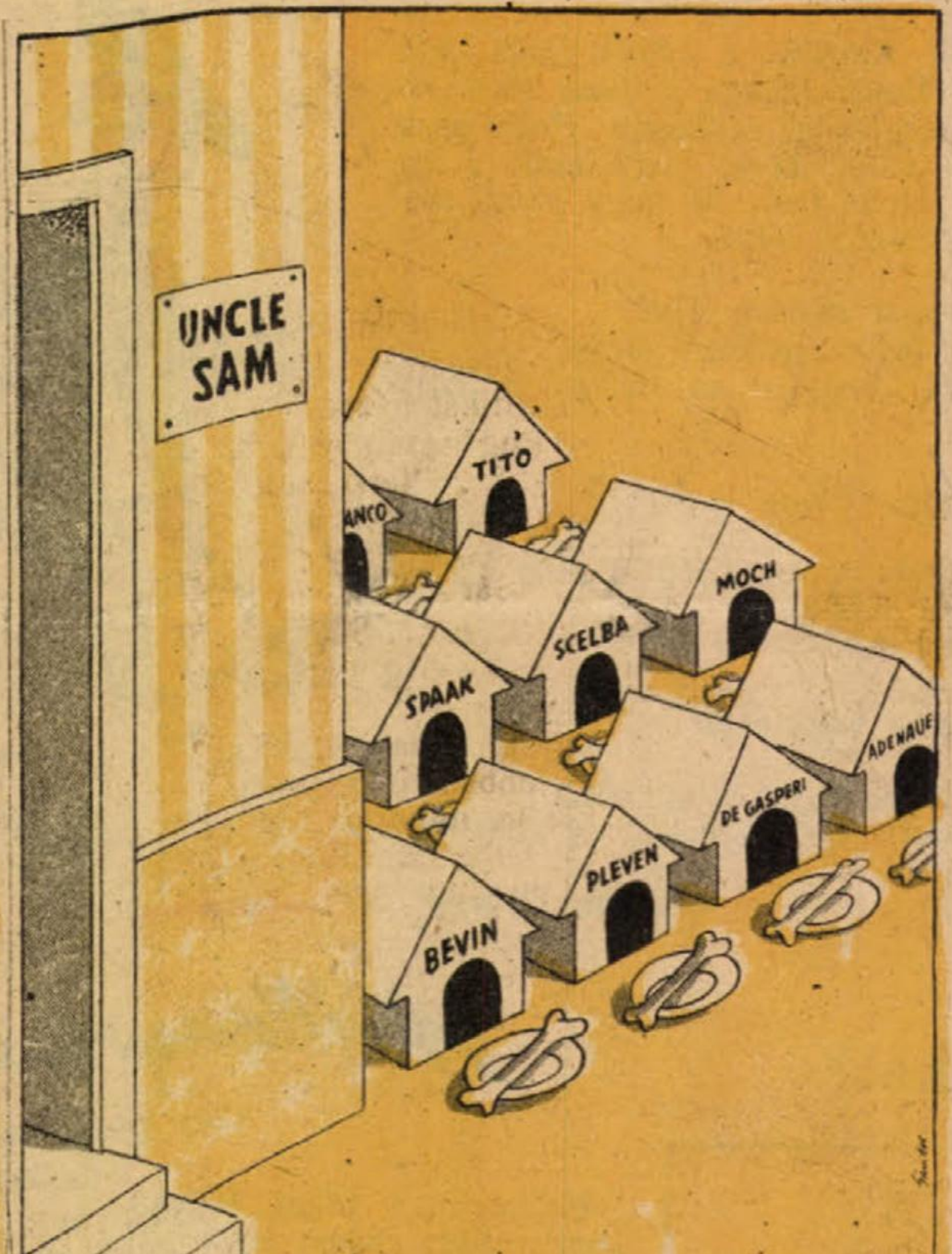
Bulgárból fordította: *Tóth Eszter*

Amerikai karácsony

Truman: Na mi ván? Szállítja Koreát karácsonyra, vagy nem.
MacArthur: Nem!
Truman: És ezt most mondja? Mit tegyek az USA karácsonyfája alá?
MacArthur: Tegye alá a veszteséglistát...

Egy kutyabarát házatája

Tisztasági repülővizsgálat az élelmiszerüzletekben

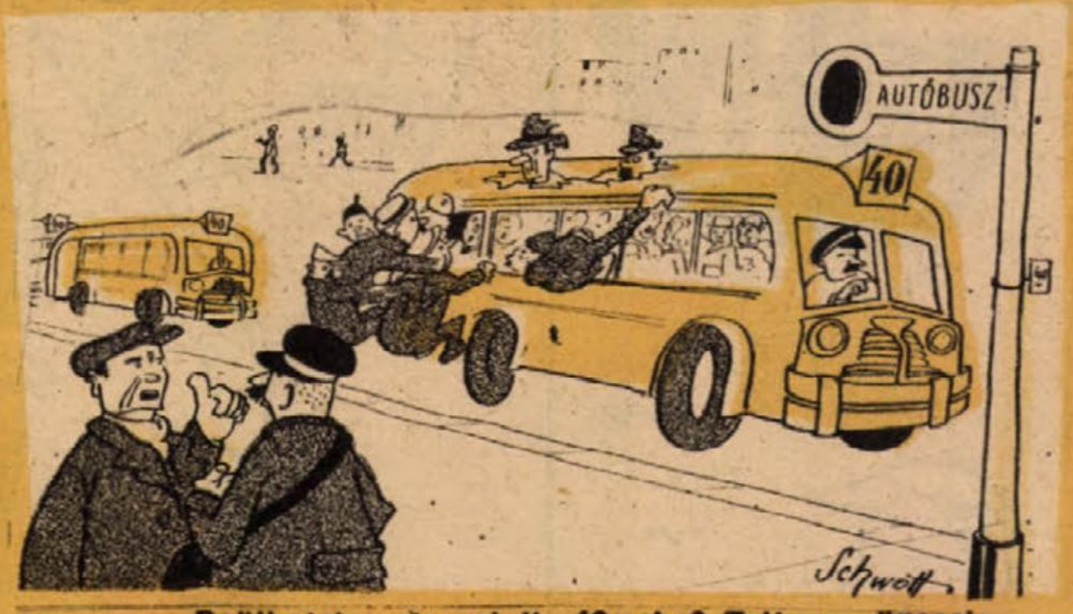

— Ugylátszik, itt valami gyanusat talált, mert már a harmadik kört csinálja felettünk...

Szabályos szabálytalanságok

— Miért adtak a lekváros gombóchoz két kenyeret?
— Mert tegnap a pörkölthöz csak egy kenyeret adtak, holott kettő jár.

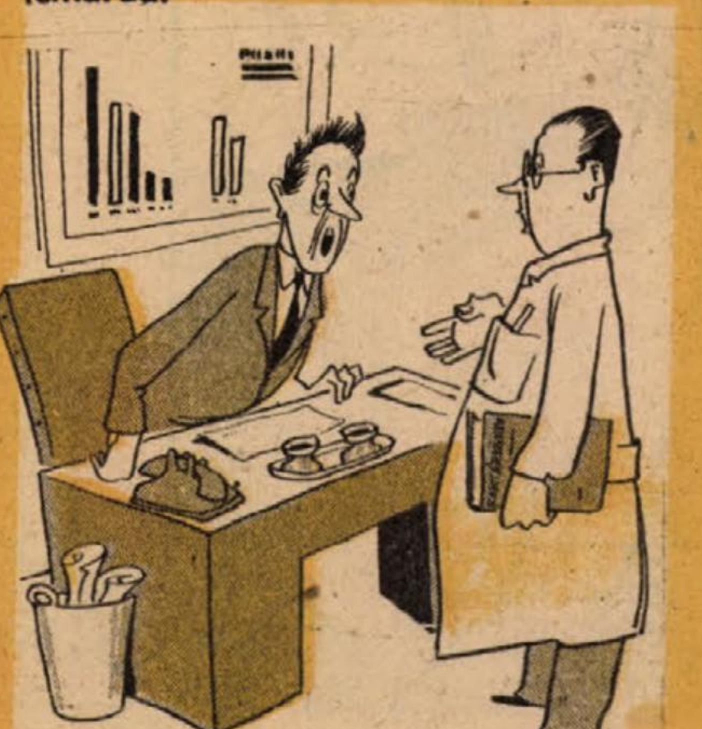

— Beülhetek valamelyik 40-esbe? Teljesen üresek.
— Csak az elsőbe lehet beszállni, amelyik most indul. Ez a szabály!
— De arra már nem férek fel!
— Hát akkor lemarad.

— Szörnyű hideg van! Miért nem fűtenek be?
— Mert a szabály az, hogy november egytől kezdünk fűteni.

— Szörnyű meleg nap van máma és még hozzá milyen veszettül fűtenek!
— Ja, hiszen már november van.

— Csőrepedés van az alsó raktárban, az anyagok tizenegy óra óta vízben úsznak.
— És ezt csak most, két órakor jelenti nekem?
— Előbb nem lehetett, mert bejelentéseket kizárólag kettőtől négyig lehet tenni!

Anerett futballcipőben

Olvastunk a brazil futballisták bécsi szerepléséről, akik új szint vittek a labdarúgósportba. Ugyanis fekete kesztyűben játszottak, méltó választ adva azoknak, akik azt állítják, hogy az USA csatlós nemzetei nem bánnak kesztyűs kézzel ellenfeleikkel.

Mérkőzés után — amely a brazilok tisztes vereségével végződött, — felkerestük a brazil csapat edzőjét, aki éppen el volt foglalva: heves sírógörcsök kíséretében próbálta kivetni magát a szálló ablakán. Miután kicsavartuk kezéből a halántékának szögezett futballpumpát és sikerült lebeszélni őt arról, hogy keresztbe lenyelje a balhátvéd futballcipőjét, a vereség okai felől kérdezősködtünk. Hisztérikusan felkacagott:

— Hah, a fekete kesztyűk az okai mindennek! Santiagoban citromsárga kesztyűben és fehér kamásliban játszott a csapat. Buenos-Airesben lila csokornyakkendőt kötöttek a fiúk — és diadalmaskodtunk — szólt és megszaggatta ruháit.

Szerényen megjegyeztük, hogy a játékosok többizben leköpdösték a birót, ami errefelé Európában feltűnést keltő dolog. Idegesen harapott bele a tintatartóba:

— Nem értem, hogy lehet ilyen nagy ügyet csinálni néhány eltévedt köpésből. Nálunk odahaza egy komolyabb rangadón a közönség is tevékenyen belefolyik a játékba, ilyenkor sötét az ég a szárnyaló rágógumiktól.

Szóvátettük, hogy csapata tagjai időnként földre vetették magukat és heves epegörcsökben fetrengve tiltakoztak a játékvezető itéletei ellen.

— Nem értem magukat — szólt s úgy nézett ránk, mint aki Marslakót lát. — Se köpés, se fetrengés?! De ember, a közönség látni is akar valamit a pénzéért! Bár igaz, hogy a bécsi közönség ezt nem érdemelte meg. A mi fiaink vagyont költöttek fodrászra, hajolajra, masszázsra, bőrápolásra és amikor ez a tizenegy snejdig legény a legújabb szabású nájlon dresszekben megjelent a pályán és csókokat intett a közönség felé, — senki sem ájult el a gyönyörűségtől!

Hát lehet ezt túlélni?

Elbúcsúztunk. Kifelé menet véletlenül hátranéztünk és így még idejében sikerült levágni őt sárgapettyes nyakkendőjéről, amellyel a csillárhoz erősitette magát.

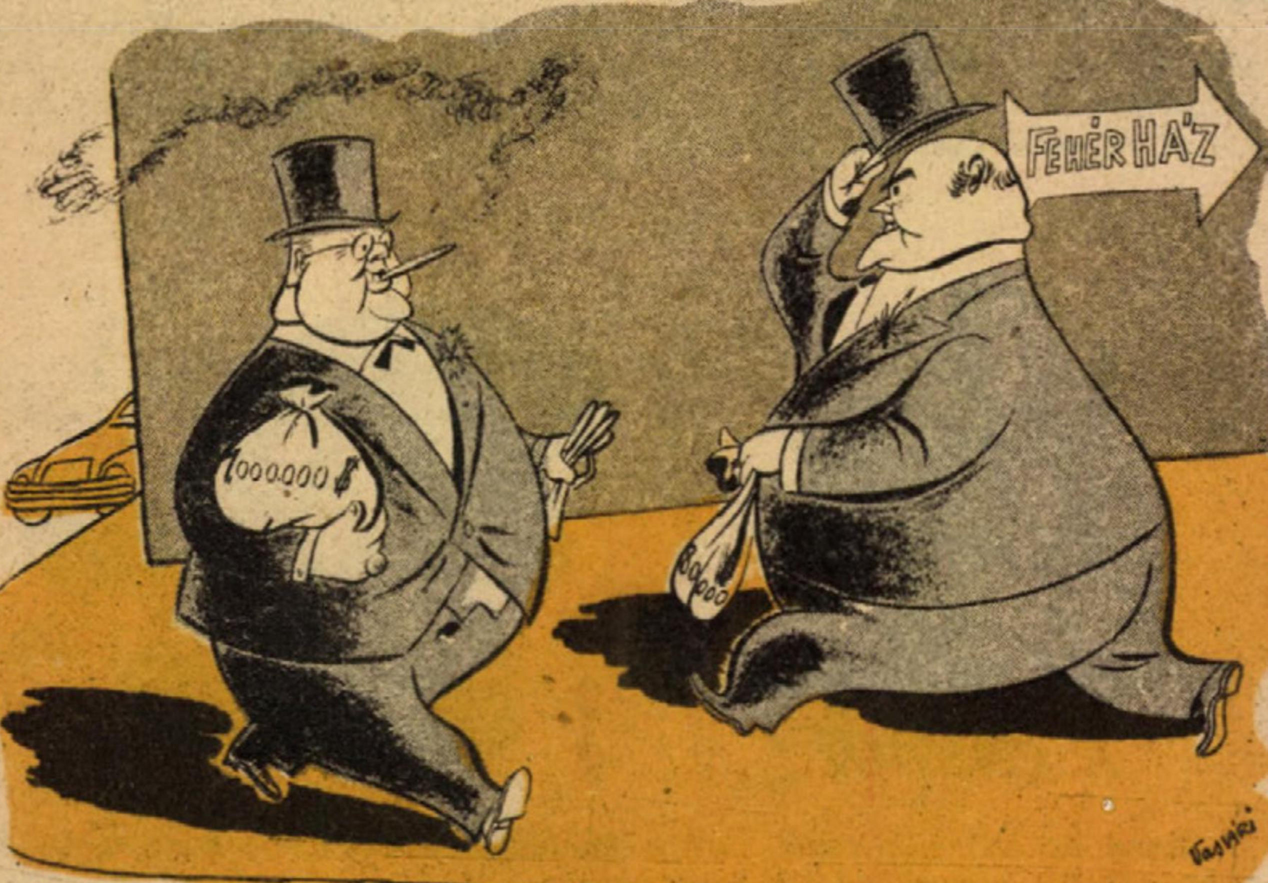
Németh Zoltán.

Panaszkönyv a Közértben

— Kérem, én dícsérni akarok, nem panaszkodni. Dícsérőkönyvük nincs?
— Nincs.
— Abszurdum. Kérem a panaszkönyvet!

Truman, a „független" politikus

— Ahá, teli pénzeszacskó! Biztosan a Fehér Házba megy!
— Ahá, kiürített pénzeszacskó! Biztosan a Fehér Házból jön...

Nem bírja a béketábor hangját

Csak nehéz zenét...

— Kérlek barátom, — közlöm egy hülye ismerősömmel magvas gondolatomat — csak a nehéz zenét bírom. Erre ő bólint s azt merészeli megkockáztatni, hogy ő szintúgy van. Ezen meglepődöm, mert elég korlátoltnak nézem, oly egyénnek, akinek a zenei fejlődése megállt a három aranyásónál.

— A Bak, a Wagner, a Béton, a Schuman, az igen, — mondom és kiegészítem azzal, hogy nem a francia külügyminiszterre gondolok, nehogy félreértse.

— Ej — ájulok újólag gyönyörbe — egy Beton-szimfónia az mámor és kéj és sors és harag és öröm és divertimento, ez az, divertimento...

Erre barátom és zenei rokonom komoran ásít és kinyitja a rádiót.

Szól a rádió, dől belőle az édes-bús zene, valami olyan klasszikus áradással, hogy a fülem direkt belegebed a nagy kéjbe.

— Mozart — mondom és lehúnyom szemem, jól tudom én, hogy a zenét csak csukott pillával lehet élvezni, írta a Magyar Vasárnap is.

— Oh Mozart — rajongok, — ez a szonatina is micsoda pianin mélységet takar, richtig valőrrel áttűzdelt kantáta.

— Hülye — bők közbe külvilági szót barátnak ismert ellenségem — se nem Mozart, se nem szonatina. Ez Csajkovszkij-prelüd, lágy pizzicatoi elárulják.

— Ah — hagyom helyben — lehet, nem is a szerző személye a fontos, hanem hogy jó nehéz legyen. Könnyűzenében nincs köszönet — folytatom — ott van például a bugi-vugi. Borzalom. Sehol egy szimfónikus rezgés, még a Kék Dunát se bírom, pedig valamikor sokat fürödtem benne, egyszer meg egy háromkilós harcsát fogtam a soroksári Dunaágban.

Barátom erre ocsmány lenézéssel vigyorog, komolyan mondom, szinte dühít. Egyszer csak megszólal:

— Brahms-szimfónia ez, te kuka. Én is tévedtem, de már rájöttem és önkritikát gyakorlok zenei téren.

— Eh, beszélj bolond, — legyintek — mit vitatkozzak vele én, aki tavaly a földalattin egy padon ültem Klempererrel s tavalyelőtt ősszel Sárdi eldobott buszjegyével utaztam, ez a Sárdi is, bizony jó jegy volt. Még háromnegyed óráig volt érvényes.

Egyszer csak elhalkul a zene, nagy dobbanás a dobba, hang föl, aztán le, mindjárt kiderül Brahms, vagy Sebastián Ede? Egyik se — Kálmán Imre volt, hazánk fia!

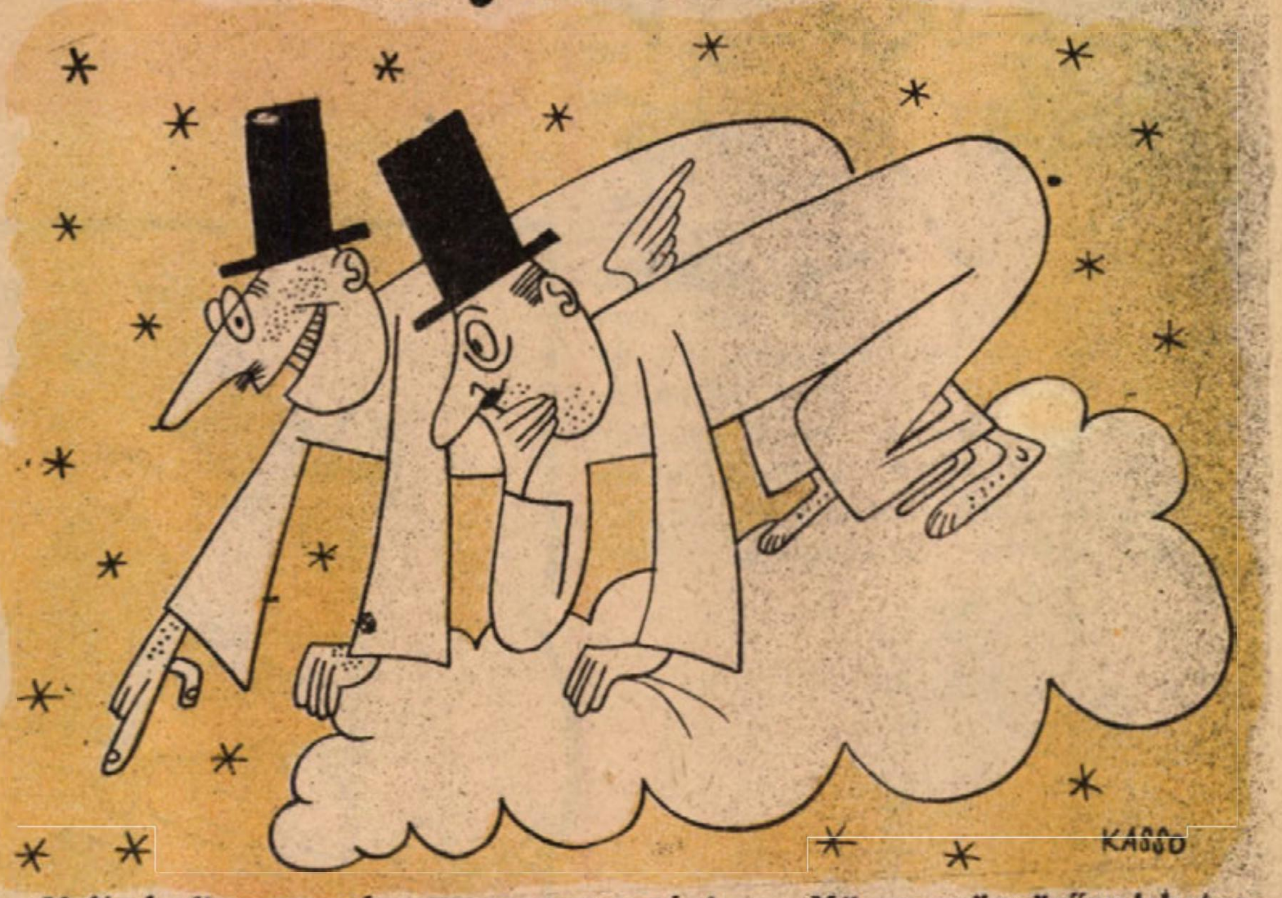
— Na mit mondtam — akart diadalmaskodni a Brahms-párti — úgy-e, hogy nem Mozart és nem nehéz zene, hanem könnyű s csorgott a nyálad, úgy hallgattad mégis.

— Te hülye, te, — felelem — mintha én nem tudnám, hogy nem Bach, hanem hazánk fia. Különben is... különben is... (na most leégetem) tudd meg, nincs könnyű és nincs nehéz zene, egyszerűen rossz zene van vagy jó.

Erre paff lett. De hát mit vág fel, hogy nehéz zene így-úgy, na mindegy. Könyvelő létemre én nehéz zenéből nem élek meg, menjünk dolgozni. Úgy van, menjünk tralala, tralala, Három aranyásó ment a hegyek közt a vízesés felé, halihó az aranyért, halihó az aranyért...

Nagy S. József

A kis javíthatatlanok

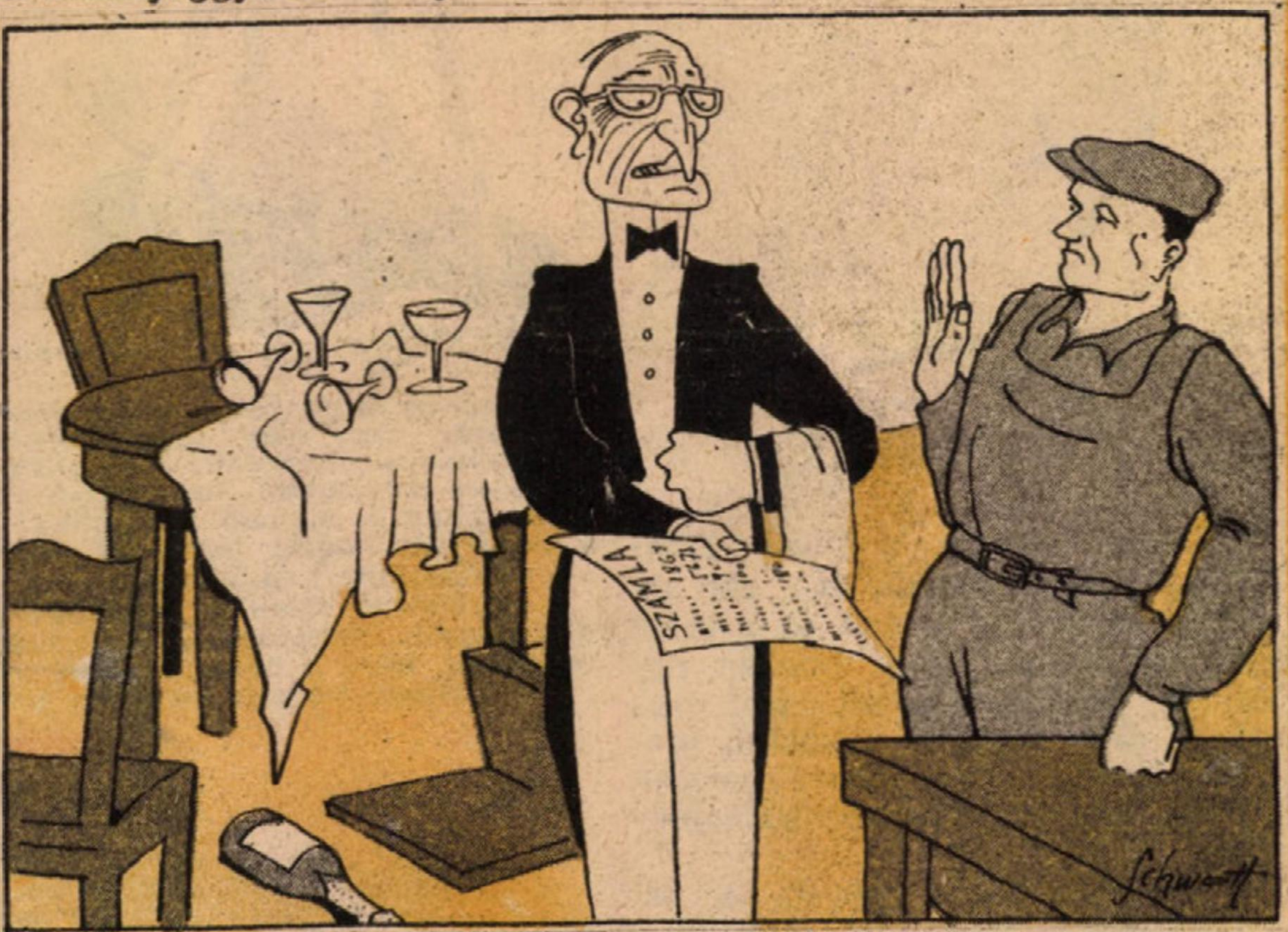

Volt hadianyaggyáros a mennyországban: Milyen gyönyörűen lehetne innen fentről bombát dobni a földre és amellett még vissza se tudnának lőni!

Kapitalista mulatság Amerikában

— Hű, de jól mulatunk! Éljen a fokozott fegyverkezés! Éljenek a hadianyaggyárosok! Éljen a háború!

— Azt mondták az urak, hogy a számlát ön fizeti.

Egy fúrás szomorú története

— Mindig kifogásolják a munkámat! Persze Kovács kollégát nem bántják, igaz, hogy ő viszont jól dolgozik, de ez még nem indok!

— Na itt van a fizetésem! Hallatlan, hogy Kovács többet keres, mint én! Lehet, hogy ő kitűnő, szorgalmas ember, de azért én is vagyok valaki!

— Hát ez igazán rettenetes! Ezt a Kovácsot megint kitüntették egy újításáért, pedig igazán mondom, az az újítás nekem is eszembe juthatott volna!

— Hopp, megvan! Hogy ez előbb nem jutott eszembe. Megfúrom Kovácsot! A jövő héten egy emberrel kevesebb lesz a vállalatnál.

(...A jóslat bevált, de nem egészen úgy, ahogyan Fúró kolléga képzelte. Valóban egy emberrel kevesebb lett a vállalatnál, de az az egy ember nem a megfúrandó volt, hanem a — fúró.)

Ludas Matyi a sportrepülőknél

Repülő riport

A repülőknél legalább kétszázas tempóban kell előrehaladni, ha az ember nem akarja, hogy lemaradjon. Röppenjünk be tehát gyorsan az iskola kapuján. A tanteremben a fekete táblán ismeretlen rendeltetésű rajzok. Szulyovszki Tibor

főoktató bajtárs, az iskola népszerű „gondanyója", — aki kiképez, szakmai előadásokat tart, lakatosmunkát végez, motormetszeteket készít, repül, bádogos, fülorvos, népszerű közkedvenc és minden egyszemélyben — azt kérdezi az egyik növendéktől, hogy „Mikor keletkezik a hang?" A növendék rávágja: „Ha egy üres dolgot megütünk." A továbbiakban egy kis vita fejlődik ki arra nézve, hogy vajjon ez a tétel az üres fejekre nézve is érvényes-e. A vita végét azonban már nem várjuk meg, hanem villámgyorsan startolunk és repülünk tovább. Az iskola „dadája", a közel kétméteres

Schwalm József politikai tisztbajtárs vezet bennünket, aki azelőtt segédmunkás volt és gépeket tartott karban. Most azonban egy sereg repülőnövendéket tart karban, akik minden ügyükkel, problémájukkal bizalommal keresik fel a kedvelt politikai tisztbajtársat.

A vidám, lelkes munkás- és parasztfiatalok között különféle típusokat találunk. Itt van például Iváncsics József növendék, a Szerszámgépgyár n. v. volt munkása. Ő a humorfelelős, hangulatcsináló, „aranyköpésgyüjtő", sőt a közelmultban sztahanovistává lépett elő. Ugyanis egy nemrég lezajlott fánkebéd keretében evési tervét négyszázötven százalékra teljesítette és közben nem csinált selejtet, vagyis megúszta gyomorrontás nélkül.

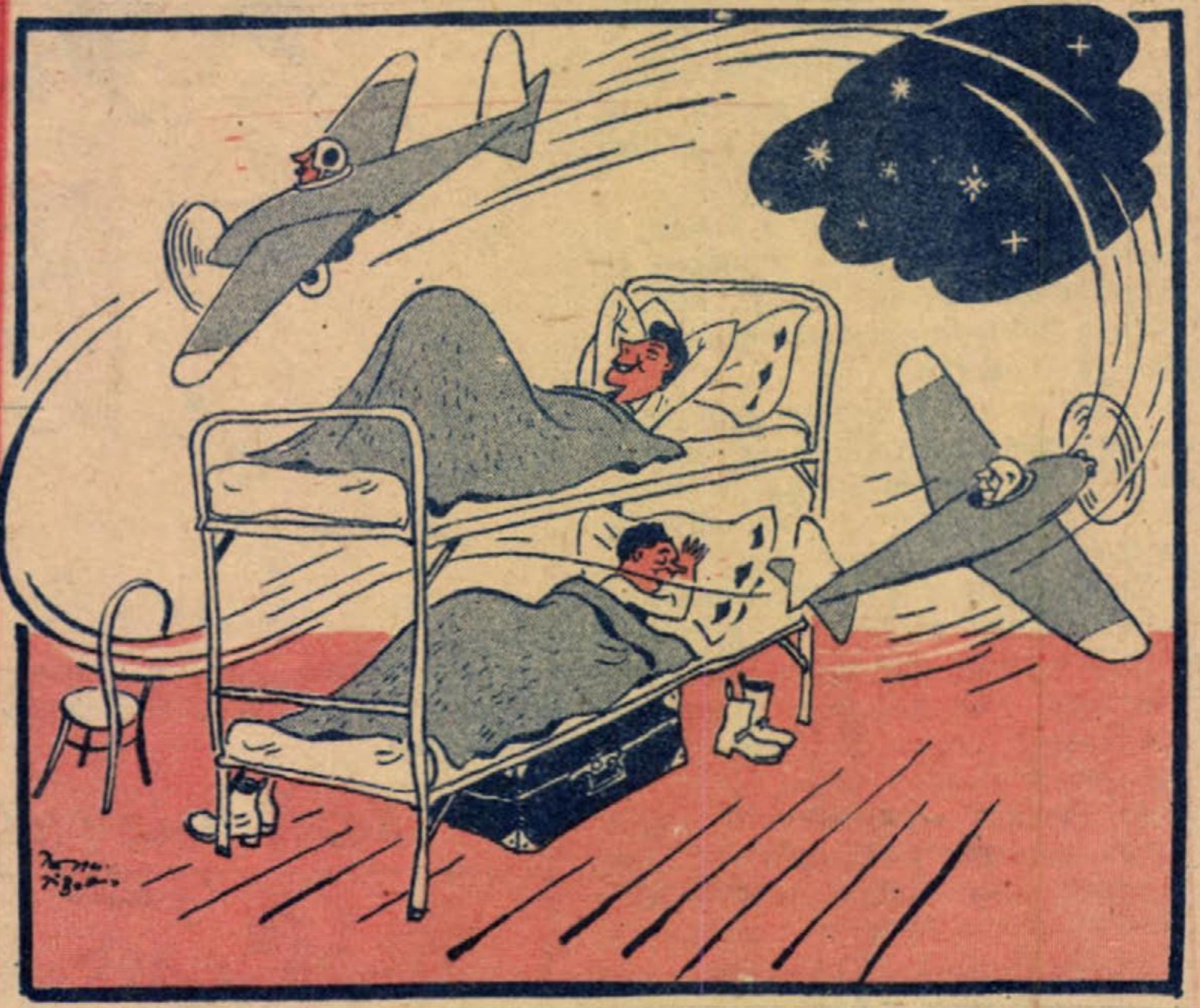
A fiúk között kitűnő kollektív szellem uralkodik. Még az sem bontja meg a barátságot, hogy éjszakánkint elalvás után a hálótermekben megindul a „harc a fizikával", amely bizony nem mindig folyik le a legnagyobb csendben. Ugyanis az alvó szájak képleteket mormolnak, ilyenkor az erősebb tanulók álmukban kijavítják a gyengébbek rosszul álmodott képleteit.

Verseny van a növendékek között, komoly, lelkes tanulmányi verseny. Ám akadnak tréfás versenyek is. Igy az iskola leggyorsabb beszédű növendékét, Görcsi Imrét versenyre hívta ki a leglassúbb beszédű: Bitter József. A kihívás, ahogyan a bajtársak elmondták, nagyjában így zajlott le: Bitter: Gör-csi... baj-társ... te... le-szoksz... a... gyors... be-széd-ről... én... a las-sú-ról... ki-hív-lak ver-seny-re... jó? Görcsi: Asenykivástelfom! Ami emberi nyelvre áttéve annyit tesz, hogy „A versenykihívást elfogadom!"

Meggyőződtünk róla, hogy az OMRE-repülőiskolában kiváló oktatás folyik. Olyannyira, hogy ott-tartózkodásunk alatt ránk is ragadt valami belőle. Igy nem lehet tehát csodálkozni, hogy csináltunk egy „balfordulót", felszálltunk a villamosra, majd egy „jobbrafor-duló" következett, máris megváltottuk a jegyet, aztán villámgyorsan „leborítottunk" a kocsiról, majd néhány jólsikerült „félorsó" után hazaérkeztünk s miután zúgva „kiemeltük" magunkat a lépcsőházból, simán „landoltunk" az íróasztalunk mellett. Azt már mondanunk sem kell, hogy éjszaka szárnyaló repülőgépekről álmodtunk, amelyekben lelkes fiatal sportrepülők ültek a fejlődő és egyre terebélyesedő magyar repülés öntudatos és tehetséges káderei.

V. A.

Álom, álom, édes álom...

Jó motoros repülővé lenni bizony nem gyerekjáték. Az OMRE is tudja ezt s ezért növendékeit tavaszig nem engedi motoros gépre ülni. Nem csoda tehát, hogy a fiúk éjszakánként álmaikban lélegzetelállító dugóhúzókat csinálnak a hálóteremben, kecsesen landolnak és lelki orrukkal áhított motalkóbűzt lehelnek be.

Ám télidőben a gépek is alszanak. Ők is álmodnak. Mondanunk sem kell, hogy miről: a szép tavasz érkezéséről, amikor majd a lelkes fiatalok vidám serege illatos virágcsokorral és nemkevésbé illatos benzinnel ébreszti őket téli álmukból.

Kutyakomédia

Van az intézetnek egy szimpátikus, zsemlyeszínű kutyája, aki arról nevezetes, hogy nem ugat. Ellenben van az intézetnek egy szimpatikus zsemlyeszőke növendéke, — Ágoston bajtárs, — aki arról nevezetes, hogy kitűnően tud ugatni. Igy ketten remekül kiegészítik egymást. Nem csoda tehát, hogy a legjobb barátokká lettek és Ágoston Géza elvállalta, hogy a tanfolyam végéig perfektül megtanitja ugatni a hallgatag ebet.

Kettejükkel kapcsolatban mesélték a következő adomát:

Fizikaórán ültek a növendékek, amikor egyszerre kívülről harsány kutyaugatás hallattszott. Szulyovszki bajtárs szigorúan hordozta körül tekintetét, mire a hátsó padban felugrott a mi Ágostonunk:

— Oktató bajtárs, nem én voltam!

JÓ KIS AUTÓ

Kérdés: Miért ülnek ebben a terepjáró kocsiban hárman?

Felelet: Mert egy vezet, kettő pedig szorosan tartja a kocsit, hogy széjjel ne essen...

Ilyen és ehhez hasonló furcsa kijelentések gyakorta hangzanak el a kies budai hegyekben, a motoros-repülőiskola környékén. A bennfentesek repülő-szaknyelvnek nevezik ezt a furcsa halandzsát, amelyből elrettentő példaként az alábbiakban néhányat közrebocsátunk:

Bedugózni: nem azt jelenti, hogy valaki parafadugóval tömíti el az orrlyukait, hanem egyszerűen a rossz kedv kifejezésére szolgáló meghatározás.

Berágódni: lásd bedugózni, de kétszer olyan haragosan.

Fűrész: tehát figyelem! Nem fogakkal ellátott szerszám, hanem légcsavarral ellátott motoros repülőgép. Ez pedig nagy különbség, aki nem hiszi, üljön bele mindkettőbe.

Kakaó: minden ellenkező híreszteléssel szemben nem barnaszínű, tejjel vegyített édes folyadék, hanem jó büdös gáz.

„Bedobom a kakaót". Ez ezen a nyakatekert halandzsanyelven annyit jelent: gázt adok a motornak. (Azért még szerencse, hogy a vasárnaponként reggelire felszolgált kakaó valóban kakaót és nem gázt jelent.)

Láda: Vitorlázó repülőgép. „Jót repültem a ládával" — tehát nem valami családi perpatvarból eredő erélyes eltávolítást jelent, hanem szép, békés vitorlázó repülést.

Hát ime néhány izelítő szó. Mi csak annyit szeretnénk hozzátenni, hogy jó lenne ezt a halandzsanyelvet rövidesen nyugalomba helyezni, mert különben szép magyar nyelvünk komolyan „bedugózik", illetve „berágódik", ami repülős tájszólás szerint erős haragot jelent.

Ebéd, némi zenével

Ha az önmegtartóztatást szoborba faragnák, bizonyára Palóczai Attila lenne a modell. Ez az erőslelkű fiatalember ugyanis nem kevesebbre vállalkozott, mint arra, hogy míg ebédidő alatt az egész iskola önfeledten elmerül a marhagulyások és bécsiszeletek boldog örömében, ő éhségtől kopogó szemmel ül egy zongora tövében és elszánt tekintettel szolgáltatja a zenei aláfestést, amelyhez saját gyomra korogja a primet.

Képzeletében Hermin néni, a repülő szakácsnő csapong, aki hívei és tisztelői szerint szívvel-lélekkel főz, de mi, ízes ebédjét megkóstolván, azt gyanítjuk, hogy szívén-lelkén kívül a zsírt sem sajnálja a főztjéből.

Jövő héten: Ludas Matyi az akonyi földműves-szövetkezetben